

Věcná příslušnost soudu, soudní poplatky

Po pravomocně prohraném sporu o vyloučení určitého majetku z konkursní podstaty (tedy poté, co nastala nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu) již neúspěšný vylučovatel nemá možnost vynutit si zákaz zpeněžení takového majetku a zabránit rozdělení výtěžku zpeněžení mezi úpadcovy věřitele (je po dobu trvání účinků konkursu zbaven práva s tímto majetkem nakládat a dojde-li k jeho zpeněžení, nemůže úspěšně zpochybnit vlastnictví osoby, která tento majetek zpeněžením nabyla). Jakkoli správce konkursní podstaty může (má-li za to, že následně nastaly podmínky takového postupu) i pak sám vyloučit dotčený majetek z konkursní podstaty, neporušuje žádnou povinnost, jestliže po skončení excindačního sporu zpeněží majetek, jehož definitivní příslušnost ke konkursní podstatě založil právě výsledek excindačního sporu. Totéž platí o činnosti členů věřitelského výboru z titulu součinnosti poskytované správci konkursní podstaty při zpeněžování takového majetku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 854/2015, ze dne 22.2.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce ICOM a. s., se sídlem v P., zastoupeného Mgr. L.Z., advokátkou, se sídlem v B., proti žalovaným 1/ JUDr. M.M., advokátu, se sídlem v O., jako správci konkursní podstaty úpadce ČESKOMORAVSKÝCH SLADOVEN, a. s., zastoupenému JUDr. A.R., advokátem, se sídlem v P., 2/ Pivovaru Litovel a. s., se sídlem v L., zastoupenému Mgr. M.P., advokátem, se sídlem v P., 3/ DINESIA a. s., se sídlem v P., a 4/ Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina, se sídlem v J., o zaplacení částky 16.200.000 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 19 C 195/2014, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 29. září 2014, č. j. 69 Co 307/2014-98, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 8. července 2014, č. j. 19 C 195/2014-81, nepřiznal Okresní soud v Olomouci žalobci (ICOM a. s.) [v řízení, v němž se žalobce žalobou z 16. května 2014 domáhal po žalovaných 1/ JUDr. M.M., jako správci konkursní podstaty úpadce ČESKOMORAVSKÝCH SLADOVEN, a. s. (dále jen „úpadce Č“), 2/ Pivovaru Litovel a. s., 3/ DINESIA a. s., a 4/ Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina, zaplacení částky 16.200.000 Kč s příslušenstvím (tvořeným zákonnými úroky z prodlení)] osvobození od soudních poplatků.

Okresní soud - vycházející z ustanovení § 138 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) - uzavřel, že v situaci, kdy konkursní podstata žalobce [úpadce podle zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“)], disponuje dostatečnou finanční hotovostí, žalobci nelze přiznat požadované osvobození jen na základě toho, že nemůže sám s tímto majetkem disponovat (ve spojení s předpokladem, že správce jeho konkursní podstaty neposkytne žalobci součinnost potřebnou k úhradě soudního poplatku).

K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci usnesením ze dne 29. září 2014, č. j. 69 Co 307/2014-98, potvrdil usnesení okresního soudu.

Odvolací soud vyšel z následujících skutečností (patrných ze spisu):

[1] Rozsudkem ze dne 3. září 2002, č. j. 55 Cm 539/2001-65 (ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29. března 2004, č. j. 6 Cmo 2/2003-139), zamítl konkursní soud žalobu, kterou se

žalobce domáhal ve vztahu k prvnímu žalovanému vyloučení nemovitostí označených žalobcem názvem „U Jihlavského ježka“ (dále jen „nemovitosti“) ze soupisu konkursní podstaty úpadce Č (sepsaných do konkursní podstaty úpadce Č v režimu § 27 odst. 5 ZKV). Oba soudy uzavřely, že nemovitosti byly oprávněně sepsány do konkursní podstaty úpadce Č.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „konkursní soud“) usnesením ze dne 14. prosince 2004, č. j. 45 K 79/99-982, udělil „žalobci“ (správně prvnímu žalovanému) souhlas s tím, aby ve veřejné dražbě zpeněžil mimo jiné i ony nemovitosti.

Na tomto základě odvolací soud - vycházejí rovněž z ustanovení § 138 odst. 1 o. s. ř., jakož i z ustanovení § 8 odst. 2 a § 11 odst. 7 ZKV a z ustanovení § 420 odst. 1 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) - uzavřel, že nárok uplatněný žalobou je zřejmě bezúspěšným uplatňováním práva, což vylučuje přiznání osvobození od soudních poplatků bez ohledu na žalobcovy majetkové poměry. Podle odvolacího soudu:

[1] Je doloženo, že první žalovaný zpeněžil označené nemovitosti po pravomocném zamítnutí vylučovací žaloby (a potvrzení oprávněnosti jejich soupisu do konkursní podstaty úpadce Č).

[2] Konkursní soud udělil prvnímu žalovanému souhlas se zpeněžením označených nemovitostí ve veřejné dražbě.

[3] Bylo povinností žalobce tvrdit a prokázat v řízení o vylučovací žalobě všechny rozhodné skutečnosti o tom, že označené nemovitosti neměly být zařazeny do soupisu.

[4] Je nepochybné, že žalobci nelze vyhovět. Z okolností, na které odvolací soud poukázal, nelze dovozovat (jak činí žalobce) odpovědnost žalovaných za škodu vzniklou zpeněžením nemovitostí.

Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje (posuzováno podle obsahu dovolání) argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (§ 237 o. s. ř.), namítaje (posuzováno opět podle obsahu dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

I. K věcné příslušnosti soudu.

Dovolatel především namítá, že nebyla dána věcná příslušnost okresního soudu k projednání a rozhodování věci. Potud poukazuje na to, že je sám úpadcem a na ustanovení § 432 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), s tím, že pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona se použijí dosavadní právní předpisy (tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007, i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2007). Odtud dovozuje, že z pohledu věcné příslušnosti měly soudy vycházet z ustanovení § 9 odst. 3 písm. i/ o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2007, což plyne i z judikatury Nejvyššího soudu, konkrétně z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2011, sp. zn. 29 Cdo 2316/2009 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 149/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 149/2011“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu].

II. K výkladu § 138 odst. 1 o. s. ř.

Potud dovolatel poukazuje na to, že smlouva o zřízení zástavního práva k označeným nemovitostem ze dne 30. května 1997 (uzavřená mezi žalobcem jako zástavním dlužníkem a Československou obchodní bankou, a. s., jako zástavním věřitelem) [dále jen „zástavní smlouva“], kterou měl zajistit pohledávku zástavního věřitele vůči pozdějšímu úpadci Č jako osobnímu dlužníku ze smlouvy o úvěru ze dne 30. května 1997, je absolutně neplatná (ve shodě se závěry obsaženými např. v rozsudku

Nejvyššího soudu ze dne 26. září 2013, „sp. zn.“ (správně sen. zn.) 29 ICdo 23/2013 (jde o rozhodnutí uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2014, pod číslem 133), pro rozpor s ustanovením § 196a zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), jelikož k převzetí závazku z titulu zástavního práva mohlo dojít jen s předchozím souhlasem valné hromady žalobce, což se nestalo.

Důsledky absolutní neplatnosti konkrétního právního jednání jsou obecně známé, proto na jeho základě první žalovaný nikdy neměl:

[1] zapsat označené nemovitosti ve vlastnictví žalobce do konkursní podstaty úpadce Č;
[2] a následně je zpeněžit ve veřejné dražbě (s tím, že dražbou získané prostředky připadly do konkursní podstaty úpadce Č).

Absolutní neplatnost právního úkonu jako důsledek skutečnosti, že právní úkon je v rozporu se zákonem, působí přímo ze zákona (ex lege) a od počátku (ex tunc), takže subjektivní občanská práva a občanskoprávní povinnosti z takového úkonu vůbec nevzniknou (soudní výrok o neplatnosti právního úkonu není třeba). Uvedená povinnost vyplývá ze zásady iura novit curia a ze shora zmíněné povahy důsledků vyplývajících z absolutní neplatnosti úkonu podle ustanovení § 39 obč. zák.

Skutečnosti svědčící pro závěr o absolutní neplatnosti právního úkonu nespádají do okruhu skutečností, jejichž existence se musí účastník dovolávat a ve vztahu k nimž (v oblasti procesních předpisů) má povinnost tvrzení (a následně důkazní břemeno) ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1, odst. 3 věty druhé o. s. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. listopadu 2002, sp. zn. 28 Cdo 2070/2002).

Z uvedeného podle dovolatele vyplývá, že nelze připustit, aby odvolací soud přehlížel všechny skutečnosti a argumenty podpořené mimo jiné založenými listinnými důkazy.

Právní posouzení věci odvolacím soudem tedy co do závěru, že jde o zřejmě bezúspěšné uplatňování práva, není správné, když takový závěr nevyplývá ze skutečností ve věci vedené před okresním soudem ani z judikatury vztahující se k důsledkům absolutní neplatnosti.

Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. (ve znění pozdějších předpisů, pro dovolací řízení rozhodném), když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení (dovoláním předestřených) otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly beze zbytku vyřešeny.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. V mezích položených právních otázkách pak Nejvyšší soud přijal následující závěry:

I. K věcné příslušnosti soudu.

Potud dovolání zjevně není opodstatněné.

Dovolatel správně poukazuje na to, že insolvenčním zákonem byl s účinností od 1. ledna 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434 insolvenčního zákona), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použijí dosavadní právní předpisy (tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007, i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2007). Srov. k tomu též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29.

září 2010, sp. zn. 29 Cdo 3375/2010, uveřejněného pod číslem 41/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 41/2011“).

Argumentace dovolatele k použitelnosti pravidla vyjádřeného v § 9 odst. 3 písm. i/ o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2007 (ať již s poukazem na R 41/2011 nebo s poukazem na R 149/2011) však pro poměry dané věci smysl nedává.

Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. i/ o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2007, platilo, že krajské soudy dále rozhodují v obchodních věcech jako soudy prvního stupně „ve sporech z právních vztahů mezi podnikatelem, obecně prospěšnou společností, nadací nebo nadačním fondem a správcem majetku patřícího do jejich konkursní podstaty, popřípadě nuceným správcem, který jim byl ustanoven“.

Jinak řečeno, v konkursních poměrech podle zákona o konkursu a vyrovnání zakládalo ustanovení § 9 odst. 3 písm. i/ o. s. ř. (ve znění účinném do 31. prosince 2007) věcnou příslušnost krajského soudu k projednání a rozhodnutí věci v prvním stupni jen tehdy, šlo-li o spor mezi úpadcem - podnikatelem a správcem „jeho“ konkursní podstaty (správcem konkursní podstaty tohoto úpadce - podnikatele). Srov. k tomu v literatuře např. Bureš, J. - Drápal, L. - Krčmář, Z. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2006, str. 36-37. Podmínku, aby šlo o (byť jen bývalého) správce konkursní podstaty žalobce (úpadce), přitom zjevně nesplňuje (k 19. květnu 2014, kdy byla podána žaloba, nesplňoval) žádný ze žalovaných; první žalovaný je správcem konkursní podstaty jiného úpadce (úpadce Č) a vůči ostatním žalovaným byla žaloba podána jako proti členům věřitelského výboru úpadce Č.

Budiž dodáno, že usnesení, kterým okresní soud nepřiznal dovolateli (žalobci) osvobození od soudních poplatků (dle § 138 o. s. ř.), není rozhodnutím soudu o věci samé, I kdyby tedy okresní soud nebyl soudem věcně příslušným k projednání a rozhodnutí sporu v prvním stupni, ve vztahu k jeho usnesení by nešlo o vadu, která by bránila věcnému přezkumu usnesení v odvolacím řízení; srov. § 212a odst. 6 o. s. ř. (jež určuje, že usnesení, jímž nebylo rozhodnuto ve věci samé, lze přezkoumat jen z důvodů, které se týkají toho, co soud prvního stupně řešil ve výroku usnesení) a v judikatuře např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. září 2001, sp. zn. 29 Odo 532/2001, uveřejněné pod číslem 23/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Jinak řečeno, v řízení o odvolání proti rozhodnutí, jímž soud prvního stupně nepřiznal účastníkovi řízení osvobození od soudních poplatků, odvolací soud nezkontroluje, zda soud prvního stupně je věcně příslušným k projednání a rozhodnutí věci v prvním stupni.

II. K výkladu § 138 odst. 1 o. s. ř.

Podle ustanovení § 138 odst. 1 o. s. ř. na návrh může předseda senátu přiznat účastníkovi zčásti osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka a nejde-li o svévolné nebo zřejmě bezúspěšné uplatňování nebo bránění práva; přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li proto zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Nerozhodne-li předseda senátu jinak, vztahuje se osvobození na celé řízení a má i zpětnou účinnost; poplatky zaplacené před rozhodnutím o osvobození se však nevracejí.

V dané věci je pro výsledek dovolacího řízení určující, zda je správný dovolatelem zpochybnovaný závěr odvolacího soudu, že není důvod přiznat dovolateli (žalobci) osvobození od soudního poplatku, jelikož jde o zřejmě bezúspěšné uplatňování práva.

K výkladu pojmu „zřejmě bezúspěšné uplatňování práva“ se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi již vyjádřil (rozhodovací praxi obecných soudů ustálil) potud, že:

[1] O zřejmě bezúspěšné uplatňování práva jde ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 o. s. ř. zpravidla tehdy, je-li již ze samotných údajů (tvrzení) účastníka nebo z toho, co je soudu známo z obsahu spisu nebo z jiné úřední činnosti nebo co je obecně známé, bez dalšího nepochybné, že požadavku účastníka nemůže být vyhověno. Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2014, sp. zn. 21 Cdo 987/2013, uveřejněné pod číslem 67/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 67/2014“).

[2] Pro závěr, zda jde o (...) zřejmě bezúspěšné uplatňování práva ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 o. s. ř., platí v řízení před soudem prvního stupně, v odvolacím řízení nebo v dovolacím řízení vždy shodná hlediska (srov. opět R 67/2014).

Pro posouzení, jak se obecná judikatorní východiska plynoucí z R 67/2014 uplatní v poměrech této věci, pak jsou rozhodné následující (rovněž ustálené) judikatorní závěry k řízení o vylučovací žalobě dle § 19 odst. 2 ZKV:

[1] Vylučovací žaloba podle ustanovení § 19 ZKV je žalobou určovací. Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. července 2004, sp. zn. 29 Odo 394/2002, uveřejněný pod číslem 81/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 81/2005“), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2004, sp. zn. 29 Odo 182/2004, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2004, pod číslem 179, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. prosince 2005, sp. zn. 29 Odo 851/2003, uveřejněný pod číslem 14/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. října 2012, sp. zn. 29 Cdo 540/2010, uveřejněný pod číslem 34/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[2] Vylučovací žaloba dle § 19 odst. 2 ZKV je svou povahou (obdobně jako vylučovací žaloba ve vykonávacím řízení) žalobou procesní, jejímž prostřednictvím se (jen) pro dobu trvání konkursu konečným způsobem vymezuje příslušnost určitého majetku ke konkursní podstatě a ve které se soud o právu založeném předpisy práva hmotného vyjadřuje jen jako o otázce předběžné. V řízení o této žalobě jde o to, zda je dán (jakýkoli) důvod, pro který má být dotčený majetek ze soupisu vyloučen nebo zda je zde (jakýkoli) důvod, jenž vyloučení majetku ze soupisu ve vztahu ke konkrétnímu vylučovateli brání. Podstatou vylučovací žaloby podle § 19 odst. 2 ZKV tedy je pro konkurs (ale i pro účastníky řízení o žalobě) závazným způsobem vyřešit právě otázku, zda majetek sepsaný do konkursní podstaty (některá z jeho částí) byl do soupisu pojat oprávněně a zda zde není silnější právo jiné osoby než úpadce, které soupis tohoto majetku a jeho následné zpeněžení v konkursu vylučuje. Srov. opět R 81/2005 a následně pak např. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. června 2006, sp. zn. 29 Odo 51/2005, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 12, ročník 2006, pod číslem 179, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. dubna 2008, sp. zn. 29 Odo 502/2006, uveřejněný pod číslem 24/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. června 2008, sp. zn. 29 Odo 963/2006, uveřejněný pod číslem 110/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[3] Správce konkursní podstaty může vyloučit majetek z konkursní podstaty, i když vylučovatel v mezidobí neuspěl s vylučovací žalobou nebo lhůtu k jejímu podání zmeškal. Podstatné je, že skutečnosti vylučující soupis vyšly v konkursním řízení jednoznačně najevo a že tím byly definitivně rozptýleny pochybnosti o příslušnosti majetku ke konkursní podstatě. Obdobně může postupovat konkursní soud při výkonu dohlédací činnosti (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2007, sp. zn. 29 Odo 12/2005, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročník 2007, pod číslem 106).

[4] Tím, že zmešká lhůtu k podání vylučovací žaloby, vylučovatel o vlastnické právo k sepsanému majetku nepřichází; nastává toliko účinek popsáný v § 19 odst. 2 ZKV in fine. Má se tedy za to, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota je do soupisu pojata oprávněně a vylučovatel za trvání konkursu již nemá možnost vynutit si zákaz zpeněžení takového majetku a zabránit rozdělení výtěžku zpeněžení mezi úpadcovy věřitele (je po dobu trvání účinků konkursu zbaven práva s tímto majetkem nakládat a dojde-li k jeho zpeněžení, nemůže úspěšně zpochybnit vlastnictví osoby, která tento majetek zpeněžením nabyla) [srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 12/2005].

[5] Jestliže ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2 věty druhé ZKV nastala nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu určitého majetku do konkursní podstaty úpadce, pak platí, že plody a užitky nabyté z takového majetku do konkursní podstaty úpadce po dobu trvání soupisu jsou nabyty v dobré víře (§ 458 odst. 2 obč. zák.) bez zřetele k tomu, zda správce konkursní podstaty posléze příslušný majetek i tak vyloučil ze soupisu majetku konkursní podstaty úpadce (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2011, sp. zn. 29 Cdo 1786/2009, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2011, pod číslem 165).

Z takto podaného přehledu judikatury se podává, že po pravomocně prohraném sporu o vyloučení určitého majetku z konkursní podstaty (tedy poté, co nastala nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu) již neúspěšný vylučovatel (zde žalobce) nemá možnost vynutit si zákaz zpeněžení takového majetku a zabránit rozdělení výtěžku zpeněžení mezi úpadcovy věřitele (je po dobu trvání účinků konkursu zbaven práva s tímto majetkem nakládat a dojde-li k jeho zpeněžení, nemůže úspěšně zpochybnit vlastnictví osoby, která tento majetek zpeněžením nabyla). Rovněž odtud plyne, že jakkoli správce konkursní podstaty může (má-li za to, že následně nastaly podmínky takového postupu) i pak sám vyloučit dotčený majetek z konkursní podstaty, neporušuje žádnou povinnost, jestliže po skončení excindačního sporu zpeněží majetek, jehož definitivní příslušnost ke konkursní podstatě založil právě výsledek excindačního sporu. Totéž platí o činnosti členů věřitelského výboru (zde věřitelského výboru úpadce Č) z titulu součinnosti poskytované správci konkursní podstaty při zpeněžování takového majetku. K údajům odvolacího soudu o pravomocném zamítnutí vylučovací žaloby lze toliko pro úplnost doplnit, že dovolání (žalobce) proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 6 Cmo 2/2003-139, odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 26. července 2005, sp. zn. 29 Odo 1130/2004.

Vzhledem k tomu, že žaloba ve skutkové rovině na jiných základech nespočívá [v podstatě se argumentuje tím, že již před rozhodnutím o vylučovací žalobě zde byla skutečnost (neplatnost zástavní smlouvy plynoucí z absence souhlasu valné hromady žalobce), která nedovolovala soupis nemovitostí do konkursní podstaty úpadce Č (z titulu zástavního práva, tedy v režimu § 27 odst. 5 ZKV)], je plně opodstatněný závěr odvolacího soudu, že jde (ve smyslu § 138 odst. 1 o. s. ř.) o zřejmě bezúspěšné uplatňování práva.

Ve vztahu k prvnímu žalovanému platí řečené tím více, že žaloba vůči němu je podána (srov. jeho identifikaci v žalobě) jako proti správci konkursní podstaty úpadce Č. Podle označení tohoto žalovaného v žalobě jde o žalobu proti konkursní podstatě reprezentované správcem konkursní podstaty a nikoli o žalobu proti fyzické osobě, která (podle žalobních tvrzení) jako správce konkursní podstaty konkrétního úpadce způsobila třetí osobě škodu, za kterou nese (mohla by nést) vlastní majetkovou odpovědnost; srov. k tomu např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2008, sp. zn. 29 Cdo 2225/2008, uveřejněného pod číslem 63/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. prosince 2015, sp. zn. 29 Cdo 3281/2010.

Zjevně nepřiléhavou je též argumentace dovolatele, že skutečnosti svědčící pro závěr o absolutní neplatnosti právního úkonu nespádají do okruhu skutečností, jejichž existence se musí účastník dovolávat a ve vztahu k nimž (v oblasti procesních předpisů) má povinnost tvrzení (a následně důkazní břemeno) ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1, odst. 3 věty druhé o. s. ř. Rozhodovací praxe obecných soudů je potud ustálena v závěru, že k důvodům absolutní neplatnosti právního úkonu soud přihlíží z úřední povinnosti, jen jsou-li z takového právního úkonu bez dalšího patrný (jako např. jde-li o právní úkon neurčitý nebo nesrozumitelný). Jinak je zkoumá (může zkoumat) jen na základě konkrétních tvrzení. Srov. k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. října 2008, sp. zn. 21 Cdo 4841/2007, uveřejněný pod číslem 71/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 71/2009“), a např. též z R 71/2009 vycházející usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. května 2011, sp. zn. 29 Cdo 1993/2010. Tvrdí-li se, že k zástavní smlouvě nebyl udělen zákonem předepsaný

souhlas valné hromady zástavce (zástavního dlužníka), což způsobuje neplatnost zástavní smlouvy, jde typicky o tvrzení skutkové (taková neplatnost neplyne bez dalšího ze zástavní smlouvy); potud má ten, kdo se takového tvrzení dovolává ve svůj prospěch, jak povinnost tvrzení, tak důkazní povinnost (srov. opět R 71/2009).

Dovolání tak ani potud není důvodné.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu též nepodávají. Nejvyšší proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)